

Arrest

nr. 282 159 van 20 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 januari 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 januari 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 3 november 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 4 april 2022.

1.3. Op 11 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Bach Khel, district Matun, provincie Khost. U werd geboren in Hari Poor (Pakistan) in 1992 en verbleef er tot in 2006, waarna u naar Afghanistan verhuisde en zich vestigde in Bach Khel. U ging in Pakistan naar school tot de negende of tiende graad en spreekt vijf talen. U bent gehuwd en heeft een zoon van zes jaar, die met zijn moeder in Bach Khel leeft. Zo'n anderhalf jaar voor uw vertrek werd u informant voor het Afghaanse nationale leger (ANA), het Amerikaanse leger en voor ministers en voor parlementsleden uit uw regio. U informeerde hen over personen die mogelijks lid waren van de taliban en gaf hen informatie, onder meer over bijeenkomsten van de Taliban. In 2014 kreeg uw vader waarschuwingen van de taliban waaruit bleek dat zij wisten dat u een speciaal werker was voor de het Amerikaanse leger. U besloot het land uit te vluchten. U bereikte Frankrijk na vijf à zes maanden, diende er in mei 2016 een eerste keer een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen. Na een kort verblijf in Spanje verzocht u opnieuw om internationale bescherming in Frankrijk. Er werd nogmaals een weigeringsbeslissing genomen door de Franse autoriteiten. Op 28 januari 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de mensen over wie u informatie doorgaf. In 2018 werd uw contactpersoon en vriend Z. Z, die werkte bij het ANA, gemarteld en vermoord door de Taliban. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw nationaliteitsbewijs uitgevaardigd door de ambassade in Frankrijk, de taskara van uw vader, de taskara van uw grootvader, een enveloppe waarin deze laatste twee documenten u werden toegestuurd en een post-it met een telefoonnummer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo kan er eerst en vooral op gewezen worden dat uw asielverzoek in Frankrijk werd afgewezen omdat u uw afkomst uit het dorp Bach Khel in de provincie Khost niet aannemelijk had gemaakt. Dat u in het kader van onderhavig verzoek vasthoudt aan uw verklaringen dat u afkomstig bent uit Bach Khel, waar in u tegenstelling tot uw beweringen in Frankrijk – alwaar u verklaarde altijd in Afghanistan gewoond te hebben - slechts gewoond zou hebben tussen 2006 en 2015, plaatst de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen over uw werkelijke achtergrond reeds danig op de helling. De door u afgelegde verklaringen in Frankrijk zijn overigens op geen enkele manier in lijn te brengen met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u in Hari Poor (Pakistan) geboren te zijn (CGVS, p. 4), daar waar u in Frankrijk nog verklaard had in Bach Khel (Afghanistan) geboren te zijn. U legde evenwel geen enkel document neer waaruit blijkt dat u in Pakistan geboren bent en dat u er tot in 2006 gewoond heeft. Wel integendeel, u legde in het kader van onderhavig verzoek dezelfde documenten neer als dewelke u in Frankrijk neerlegde om uw identiteit en uw afkomst te staven. Dit is niet ernstig, temeer daar er aan de authenticiteit van uw taskara, die u zowel in Frankrijk als in België neerlegde, door de Franse asielinstanties geen geloof werd gehecht. Dat u dit identiteitsbewijs nogmaals neerlegt, roept dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen. Uit de beschikbare informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens eveneens dat er aan dergelijke identiteitsdocumenten geen enkele waarde gehecht kan worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u voorts uitvoerig uit hoe u jarenlang naar school ging in Pakistan en er wetenschappen, biologie en chemie gestudeerd te hebben en intussen vijf talen te spreken. Ten aanzien van de Franse autoriteiten beweerde u echter quasi analfabeet te zijn en slechts twee tot drie jaar school gelopen te hebben. U vertelde de Franse autoriteiten niet te kunnen lezen noch schrijven, op

uw naam na (persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p. 3, p. 2, p. 5). Voorts, in verband met uw echtgenote en zoon, beweerde u op het CGVS dat ze sinds uw vertrek in Bach Khel verblijven en dat uw vader voor hen zorgt (CGVS, p. 8), maar aan de Franse asielinstanties vertelde u dat uw vrouw sinds uw vertrek in Lakan bij haar ouders woont (persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p. 4). Deze verschillen tussen uw verklaringen in Frankrijk en uw verklaringen in België zijn allerminst aannemelijk en plaatsen een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen. Voorts kan er nog gewezen worden op een aantal andere bevreemdende vaststellingen. Zo verklaarde u op het CGVS dat u slechts de Afghaanse nationaliteit bezit (CGVS, p.3), zoals u ook in Frankrijk had beweerd. Niettemin dient vastgesteld te worden dat u in Bulgarije verklaard had het Pakistaanse staatsburgerschap te hebben (schrijven BGDUB, 12/03/2021). Over uw geboortjaar was u evenmin eenduidig. Zo kan erop gewezen worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde dat u geboren werd in 1992 (CGVS, p. 4). Eerder had u ten aanzien van de Franse autoriteiten aangegeven dat u op (...)1370 (= (...) 1991) geboren bent, en in Bulgarije werd 1994 als geboortjaar geregistreerd (zie informatie Dublinprocedures). Op de DVZ gaf u voorts aan dat een religieus document nekanama werd afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk, waarvan u dacht dat het in Afghanistan was gebleven (DVZ verklaring punt 14), maar tijdens uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal beweerde u geen documenten aangaande uw huwelijk te hebben omdat het huwelijk in Khost normaal redelijk traditioneel is, gebaseerd op mondelinge overeenkomsten tussen de families (CGVS, p. 8). Van uw zoon kon u merkwaardig genoeg niet zeggen of hij school liep, omdat u geen dicht contact heeft met hem. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u een maand voor het persoonlijk onderhoud wel degelijk met hem en uw vrouw in contact stond (CGVS, p. 7-8). Ook deze tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen doen vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Voorts kan het door u beweerde profiel van uw vader niet in overeenstemming gebracht worden met uw overige verklaringen. Zo legde u tijdens het persoonlijk onderhoud uit dat uw vader heel bestudeerd was en het regime van Najibullah diende wanneer de Sovjets in Afghanistan waren (CGVS, p. 6); jullie hadden een andere mindset, verklaarde u, te beschouwen als eerder links georiënteerd (CGVS, p. 7), opgevoed en liberaal (CGVS, p. 14). Door uw vaders diensten aan het communistisch regime, gezien zijn verleden als invloedrijk figuur in de tijd van het communistisch regime werden jullie door de taliban beschouwd als communisten (CGVS, p. 14). U maakte ten aanzien van de Franse autoriteiten evenwel geen melding van dit politiek gevoelig verleden van uw vader. Bovendien blijkt uit uw verklaringen met betrekking tot uw broers en zussen dat uw oudste broer B.(...) R.(...) inmiddels 41 jaar geleden, i.e. begin jaren 1980, reeds in Hari Poor (Pakistan) werd geboren en dat enkel uw jongste broer, die volgens uw verklaringen op de DVZ bij benadering in 2009 het levenslicht zag, in Bach Khel (Afghanistan) is geboren (Verklaring DVZ d.d. 24 februari 2021, vraag 17). Dit is niet in overeenstemming te brengen met de door u beweerde diensten van uw vader aan het Najibullah-regime (1986-1992), waardoor uw verklaringen over uw communistische vader op bijzonder ernstige wijze op de helling komen te staan. Tot slot kan er nog benadrukt worden dat u ten aanzien van de Franse asielinstanties met betrekking tot uw concrete vluchtaanleiding verklaarde dat u op een avond van oktober 2015 in Patara tijdens een reünie onder Pasjoens aan het kaarten was met uw neef en vrienden, leden van het Afghaanse nationale leger, toen de taliban een aanval lanceerden, waarbij uw neef om het leven kwam. Zelf kon u zich verstoppen en aan de aanval ontkomen. Drie dagen later kwamen de taliban, die u zochten, bij u thuis, waarna u besloot te vluchten (persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p.8-9). Ten aanzien van de Belgische asielinstanties bracht u noch deze neef noch dit concrete incident ter sprake. Uit bovenstaande blijkt dat u doorheen uw verschillende asielprocedures fundamenteel verschillende verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit, uw persoonlijke en familiale achtergrond en uw asielmotieven. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u helemaal niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen en bedrieglijke asielmotieven te gebruiken om via de asielprocedure een verblijfsstatus te verkrijgen. Deze vaststelling doet ten eerste afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Voorts dient er vastgesteld te worden dat er aan uw tewerkstelling als informant voor verschillende Afghaanse en Amerikaanse instanties geen enkel geloof gehecht kan worden. Zo kan er vooreerst benadrukt worden dat u ten aanzien van de Franse autoriteiten slechts verklaarde dat u timmerman was en tafels en stoelen maakte (persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p.5). U verwees op geen enkele manier naar uw vermeende spionageactiviteiten. Nochtans beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u dit wel gedaan zou hebben (CGVS, p. 12 en 19), quod non in casu. Voorts dient er benadrukt te worden dat u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding maakte van uw rol als informant. U verklaarde er slechts chauffeur te zijn (DVZ verklaring, punt 12). U verklaarde weliswaar dat u mensen vervoerde van de Pakistaanse grens naar Khost Bazar en dat u omwille hiervan problemen kreeg met de taliban (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5), maar over uw rol als informant sprak u met geen woord. Gevraagd of u gewerkt heeft voor Afghaanse overheidsinstanties of ermee in contact bent geweest, antwoordde u bovendien dat dit niet het geval was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u later verklaarde voor de Afghaanse overheid gewerkt te hebben en

informatie gaf aan burgerlijke en militaire leiders en autoriteiten (CGVS, p. 4) én aan de Amerikanen, de legercommandanten en aan de ministers en parlementsleden van Khost provincie (CGVS, p. 17), is bijgevolg allerm minst aannemelijk. Geconfronteerd met de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uw job als informant niet vermeld had, verklaarde u dat er u verteld zou hebben dat u later zou vrijgeven wat de aard van uw job was en dat dit zou bespreken in uw tweede interview (CGVS, p. 19). Hiervan is echter geen spoor terug te vinden in het verslag dat werd opgemaakt naar aanleiding van uw onderhoud op de DVZ, dat u nochtans werd voorgelezen alvorens u het ondertekende. Uw rechtvaardiging kan aldus geenszins overtuigen. U maakte bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal weliswaar gewag van het feit dat u aantal zaken wilde verfijnen of uitdiepen, maar u verwees op geen enkel ogenblik expliciet naar uw tewerkstelling als informant, hetgeen nochtans het hoofdelement in uw vluchtrelaas betreft. Deze vaststellingen zijn niet ernstig en doen op fundamentele wijze afbreuk aan uw verklaringen als informant tewerkgesteld te zijn geweest in Afghanistan. Dit kan bovendien verder onderbouwd worden door een aantal bevreemdende elementen in uw verklaringen. Zo kan er gewezen worden op de vaststelling dat u geenszins overtuigende beschrijvingen kon geven van uw activiteiten als informant. Gevraagd naar de profielen van de personen die u bespiedde, antwoordde u dat het meedogenloze en wrede profielen betrof, van taliban die invloed hadden, zonder dit verder te concretiseren (CGVS, p. 8). Over de aard van de informatie die u gaf, was uw antwoord evenmin bevredigend. Zo haalde u een lokale talibanbijeenkomst aan waaraan twaalf personen deelnamen, en waarover u drie à vier dagen informatie verzamelde. Gevraagd naar waarover de raad ging, zei u dat het ging over de planning van aanvallen en strategie, maar kon u niet verduidelijken over welke aanval het dan ging (CGVS, p. 16-17). U kon voorts geen enkele van de veertien of vijftien talibanstrijders over wie u informatie aan de Afghaanse overheid gaf bij naam benoemen (CGVS, p. 15). Gelet op uw beweerde tewerkstelling als informant allerm minst aannemelijk. Verder gaf u redenen op waarom u als informant aan de slag ging die niet in lijn liggen met elkaar. Enerzijds beweerde u geld nodig te hebben om uw familie te onderhouden en in ruil voor de risicovolle taak van informant geld te krijgen dat u nodig had (CGVS, p. 4, p. 7), anderzijds stelde u zelf dat uw familie well off en begoed was (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstelling verklaarde u het geld wel te hebben gekregen, maar de job meer te hebben gedaan uit liefde voor het land, uit patriotisme (CGVS p. 19). Dit komt weinig aannemelijk over. Gevraagd naar uw collega's verwees u voorts naar Z. Z. aan, een vriend op wie u het meest vertrouwde (CGVS, p. 9, p. 18). Hij werd gemarteld en vermoord door de taliban, naar u vernam via uw schoonzus toen u in de Europese Unie zat. Hoe zij aan het nieuws kwam, kon u echter niet vertellen (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u wist dat de taliban hem hadden gedood, verklaarde u dat het op YouTube staat en gemakkelijk terug te vinden was (CGVS, p. 10). U werd bijgevolg tot twee keer toe uitgenodigd om de link naar het YouTube-filmpje door te sturen, doch het Commissariaat-generaal heeft tot op heden nog niets in dit verband mogen ontvangen. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw tewerkstelling nogmaals. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat u beweerde beroep te doen op het netwerk van uw vader, politiker en invloedrijke persoon, om contacten te leggen met de ministers en legercommandanten aan wie u uw diensten bood (CGVS, pp.16-17). Bij dit door u beweerde profiel van uw vader, die een communistische achtergrond zou hebben, kunnen, zoals hierboven reeds aangestipt, bijzonder ernstige vraagtekens geplaatst worden, waardoor ook de door u beweerde werkwijze op ernstige wijze op de helling komt te staan. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw verklaringen dat u in Afghanistan als informant fungeerde niet het minste geloof gehecht worden. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u Afghanistan verlaten heeft omwille van de waarschuwingen die uw vader van de taliban gekregen zou hebben. Bovendien kan er gewezen worden op een bijkomende vaststelling die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas nogmaals ondergraaft. Gevraagd naar incidenten die plaatsgevonden zouden hebben na uw vertrek, verklaarde u dat het zes lange jaren geleden is en u niet in staat was om er informatie over te krijgen (CGVS, p. 14). Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u tot twee jaar geleden op geregelde basis en ook een maand voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met uw familie (CGVS, p. 8) en bijgevolg hiernaar had kunnen informeren. Bovendien had u tijdens uw interview op de DVZ nog verklaard dat uw belagers twee jaar voordien nog eens naar uw huis waren gegaan en aan uw vader gevraagd hadden waar u was (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Dat uw opeenvolgende verklaringen over de mogelijke problemen die uw familie na uw vlucht uit Afghanistan nog gekend zou hebben niet overeenkomen met elkaar, ondermijnt uw verklaringen over uw beweerde problemen in Afghanistan nogmaals. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door

de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U verklaarde weliswaar dat u liberale en democratische opvattingen heeft, dat u zich ongerust voelt als uw persoonlijke vrijheden aangetast worden en u verwijst naar het feit dat u zich wil scheren, wil drinken en niet wil vasten tijdens de ramadan (CGVS, p. 15), doch in dit verband moet er op gewezen worden dat u doorheen uw verschillende asielprocedures fundamenteel verschillende verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit, uw persoonlijke en familiale achtergrond en uw asielmotieven, waardoor besloten werd dat u er helemaal niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen en bedrieglijke asielmotieven te gebruiken om via de asielprocedure een verblijfsstatus te verkrijgen. De geloofwaardigheid van uw huidige beweringen over uw beweerd levensopvattingen komt hierdoor op fundamentele wijze op de helling te staan. Ook dient opgemerkt te worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Uit uw louter algemene opmerkingen dat u zich niet mogen scheren, niet zou mogen drinken en niet wil vasten, blijkt niet dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2022_0505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen

van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april

2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Betreffende de taskaras van uw grootvader en vader kan er verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er aan Afghaanse identiteitsdocumenten maar weinig waarde gehecht kan worden. De enveloppe getuigt enkel van het feit dat u in 2018 een zending ontving uit Afghanistan in 2018. Aan de post-it waarop het privénummer van ambassadeur in Frankrijk zou staan, kan geen enkele waarde gehecht worden. Niet alleen kan er opgemerkt worden dat, ofschoon u verklaarde dat uw vader de vrouw van de ambassadeur kende, u noch de naam van de ambassadeur herinneren, noch de naam van zijn vrouw (CGVS, p. 13, p. 18-19), ook blijkt uit niets om wiens telefoonnummer het gaat, wanneer het genoteerd werd, door wie het genoteerd werd en in welke omstandigheden dit gebeurde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 18 september 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten”.

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 15 september 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en van “*het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht*”. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker geeft een uitvoerig theoretisch betoog met betrekking tot de motiveringsplicht. Verzoeker gaat vervolgens in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn vrees in verband met “*verwestering*”, waarbij hij opmerkt dat het NANSSEN-verslag van oktober 2021 waardevolle inzichten biedt en hij verwijst naar en citeert uit diverse rapporten en artikels. Verzoeker gaat in dit verband in op de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer zou kunnen worden bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst en de gronden van vervolging omwille van deze (toegeschreven) verwestering en op de gronden van vervolging, meer bepaald de toegeschreven politieke overtuiging, de religie en het behoren tot een specifieke sociale groep van jonge verwesterde Afghanen. Hij merkt op dat terugkeerders niet enkel gevisieerd kunnen worden door talibanleden, maar ook slachtoffer riskeren te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap. Verzoeker meent dat hij die sinds 7 jaar in Europa verblijft, duidelijk verwesterd is. Zo heeft hij een duidelijk westerse stijl in zijn fysieke voorkomen, heeft hij zich geïntegreerd in België waarbij hij

zich de westerse cultuur en 'mores' eigen heeft gemaakt en belijdt hij zijn godsdienst niet meer zo ijverig als vroeger. Verzoeker besluit dat hij als on-islamitisch, pro-regeringsgezinnd of als spion gezien zou kunnen worden.

Betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker stelt in dit verband dat de verslagen – EASO “*Country Guidance: Afghanistan*” van november 2021; EASO “*Afghanistan: security situation*” van juni 2021; EASO “*Afghanistan: security situation update*” van september 2021; EASO “*Afghanistan: Country focus*” van januari 2022; COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022 – waarop verweerder zich heeft gebaseerd om te concluderen dat verzoeker veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst, slechts gedeeltelijk of verkeerd werden gelezen door verweerder. Verder gaat verzoeker in op het feit dat ondanks er een vermindering is van geweld na de machtsovername door de taliban, er nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groeperingen. Verzoeker meent tevens dat het UNHCR recent zijn positie over de toegang tot het grondgebied voor Afghanen heeft herbevestigd en gezien het gebrek aan informatie en onzekerheid over de situatie, alle landen heeft opgeroepen tot opschorting van alle beslissingen van Afgaanse verzoekers om internationale bescherming. Volgens verzoeker is inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan onvoldoende informatie voorhanden om vast te stellen dat het stabiel en veilig is.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie, stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terecht komen in een situatie van extreme armoede en niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Verzoeker wijst voorts op de situatie in Afghanistan dat geconfronteerd wordt met extreme tekorten en armoede en dat veel mensen ontheemd zijn. Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat Afghanistan zich reeds vóór de machtsovername van de taliban bevond in een zeer precaire economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie en het gewapend conflict.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier te verwijzen naar het CGVS teneinde verder onderzoek te doen alvorens een beslissing te nemen

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken.

Hij verwijst wel naar volgende bronnen waarvan hij de weblinks weergeeft:

- NANSEN “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van oktober 2021;
- UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van 16 december 1998;
- UNHCR “*Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*” van 23 december 2004;
- UNHCR “*Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*” van 6 November 2002;
- Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series, nr. 5;
- UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018;
- EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van 2 September 2020;
- Danish Refugee Council “*Tilbagevendende til Afghanistan*” van oktober 2017;
- Save the Children “*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*” van 2018;
- F. STAHLMANN “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*” van 2019;
- Refugee Support Network “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*” van april 2016;
- Asyls “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*” van augustus 2017;
- N. MAJIDI “*Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home*” van 16 november 2016;
- F. STAHLMANN “*Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*” van 28 maart 2018;
- UN Security Council van “*Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*” van 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL “*No longer a child: from the UK to Afghanistan*” van 2013;

- InfoMigrants “Un porte-parole Taliban affirme que les Afghans expulsés d’Europe seront “traduits en justice”” van 31 augustus 2021;
- UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2019;
- Mixed Migration Center “Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees” van januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms” van december 2017;
- F. STAHLMANN “Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen” van 2019;
- C. DAUVERGNE “Toward a New Framework for Understanding Political Opinion” van 2016;
- UNHCR Guidelines “Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention” van 28 april 2004;
- B. ROGGIO “Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’” van 10 juni 2020;
- UNHCR “Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition” van 23 december 2004;
- UNHCR Guidelines on International Protection, “Membership of a particular social group” van 7 mei 2002;
- Asylus “Afghanistan COI Repository” van september 2021;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI “What happens post-deportation? The experience of deported Afghans” van 2013;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI “Deportation Stigma and Re-migration” van 2015;
- NANSEN “Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw” van 2020;
- E. BOWERMAN “Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans” van 2017;
- N. MAJIDI en L. HART “Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications” van 2016;
- Refugee Law Initiative “The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence” van 1 september 2021;
- EASO “Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note” van december 2020;
- European Country of Origin Sponsorship “EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions” van november 2010;
- UNHCR “Position on returns to Afghanistan” van 17 augustus 2021;
- UNHCR “Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan” van februari 2022;
- Nansen en F. VOGELAAR “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afgaanse dossiers” van 23 juni 2022;
- EASO “Afghanistan : security situation update” van september 2021;
- M. LYS “Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d’approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d’asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire” van februari 2016;
- La Libre “Les Afghans aussi méritent notre aide” van 23 maart 2022;
- VRT news “VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: “Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit” van 31 maart 2022;
- The Constitutional Foundation “The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe” van 2000;
- La Libre “Afghanistan: les talibans estiment “se rapprocher” d’une reconnaissance internationale” van 3 februari 2022;
- La Libre “L’Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n’est pas une fatalité” van 17 februari 2022;
- UNHCR “Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l’Afghanistan” van 17 maart 2022;
- UK Home Office “Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban” van februari 2022;
- RTBF “Afghanistan: à Kaboul, les talibans effacent les signes de l’ancien régime van 9 februari 2022”;
- United Nations News “Afghanistan: les Talibans tentent d’effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l’ONU” van 17 januari 2022;
- France TV info “Afghanistan: ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir” van 16 augustus 2021.

Op 8 september 2022 maakt de commissaris-generaal een nota met opmerkingen over met volgend stavingstuk:

- de COI Focus “Afghanistan: corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021.

Op 18 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (deze COI-focus wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze hij artikel 1 en artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe deze artikelen geschonden zouden kunnen zijn. Zo zet artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen immers het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen en bepaalt artikel 4 van dezelfde wet de uitgesloten gevallen van dat toepassingsgebied.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Ook hier ziet de Raad niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeker er niet in is geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet:

- (i) verzoeker maakt zijn afkomst allerminst aannemelijk nu (a) de vaststelling dat hij in het kader van onderhavig verzoek blijft vasthouden aan zijn verklaringen als zou hij afkomstig zijn uit Bach Khel, waar hij in tegenstelling tot zijn beweringen in Frankrijk slechts gewoond zou hebben tussen 2006 en 2015, de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen over zijn werkelijke achtergrond al danig op de helling plaatst, (b) de door verzoeker afgelegde verklaringen in Frankrijk met betrekking tot zijn geboorteplaats,

met name dat hij in Afghanistan is geboren op geen enkele manier in lijn te brengen zijn met zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties als zou hij in Pakistan zijn geboren, (c) verzoeker geen document heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij in Pakistan geboren is en er tot 2006 gewoond heeft, (d) verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België dezelfde documenten heeft neergelegd als dewelke hij in Frankrijk neerlegde om zijn identiteit en afkomst te staven wat niet ernstig is daar er aan de authenticiteit van deze taskara door de Franse asielinstanties geen geloof werd gehecht, (e) uit de beschikbare informatie aanwezig op het CGVS overigens blijkt dat er aan dergelijke identiteitsdocumenten geen enkele waarde gehecht kan worden, (f) verzoeker ten aanzien van het CGVS uitvoerig uitlegde hoe hij jarenlang naar school ging in Pakistan waar hij ten aanzien van de Franse autoriteiten nog beweerde *quasi* analfabeet te zijn, (g) verzoeker inzake zijn echtgenote en zoon op het CGVS beweerde dat ze sinds zijn vertrek in Bach Khel verblijven en dat zijn vader voor hen zorgt, maar aan de Franse asielinstanties verklaarde dat zijn vrouw sinds zijn vertrek in Lakan bij haar ouders woont;

(ii) voorts kan gewezen worden op een aantal andere bevreemdende vaststellingen die vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties, met name dat (a) hij zowel in Frankrijk als op het CGVS verklaarde slechts de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar in Bulgarije verklaarde het Pakistaanse staatsburgerschap te hebben, (b) hij verschillende geboortedata gaf ten aanzien van de Franse, Bulgaarse en Belgische asielinstanties, (c) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde op de DVZ en het CGVS inzake het al dan niet bestaan van huwelijksdocumenten, (d) hij van zijn zoon niet kon zeggen of hij school liep omdat hij geen dicht contact heeft met hem en nochtans uit zijn verklaringen blijkt dat hij een maand voor het persoonlijk onderhoud wel degelijk met hem en zijn vrouw in contact stond;

(iii) verzoekers beweerde profiel van zijn vader kan niet in overeenstemming worden gebracht met zijn overige verklaringen nu (a) verzoekers uitleg tijdens het persoonlijk onderhoud inzake het politiek gevoelig verleden van zijn vader hierover geen enkele melding heeft gemaakt ten aanzien van de Franse autoriteiten, (b) zijn verklaringen met betrekking tot zijn broers en zussen niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de door verzoekers beweerde diensten van zijn vader aan het Najibullah-regime (1986-1992);

(iv) verzoeker ten aanzien van de Franse asielinstanties met betrekking tot zijn concrete vluchtaanleiding verklaarde dat hij op een avond van oktober 2015 in Patara tijdens een reünie in een aanval van de taliban terecht kwam waarbij zijn neef omkwam, terwijl hij over deze neef en aanval van de taliban niets heeft verklaard ten aanzien van de Belgische asielinstanties;

(v) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn tewerkstelling als informant voor verschillende Afghaanse en Amerikaanse instanties nu (a) hoewel hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS het tegengestelde beweert, hij ten aanzien van de Franse asielinstanties zijn spionageactiviteiten niet vermeldde, (b) hij op de DVZ geen melding maakte van zijn rol als informant en enkel verklaarde chauffeur te zijn en daardoor problemen kreeg met de taliban, (c) op de vraag of hij gewerkt heeft voor Afghaanse overheidsinstanties of ermee in contact is geweest, verzoeker ontkennend antwoordde op de Dienst Vreemdelingenzaken om te verklaren dat hij voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt en informatie gaf aan burgerlijke en militaire leiders, autoriteiten, Amerikanen, legercommandanten, ministers en parlementsleden van de provincie Khost, (d) geconfronteerd met de vaststelling dat hij op de DVZ zijn job als informant niet vermeld had, hij verklaarde dat hij er zou hebben verteld dat hij later de aard van zijn job zou vrijgeven en het zou bespreken in het tweede interview, hier geen spoor van terug te vinden is in het verslag dat werd opgemaakt naar aanleiding van zijn onderhoud op de DVZ, dat nochtans werd voorgelezen en door hem werd ondertekend en hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment verwees naar zijn tewerkstelling als informant als element dat hij diende te verfijnen of aan te vullen;

(vi) verzoeker geenszins overtuigende beschrijvingen kon geven inzake zijn activiteiten als informant;

(vii) er bijzondere ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoekers beweerde profiel van zijn vader, die een communistische achtergrond zou hebben, en de beweerde werkwijze waarbij verzoeker beroep zou hebben gedaan op diens netwerk voor zijn activiteiten als informant op een ernstige wijze op de helling komt te staan;

(viii) verzoeker, gevraagd naar de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden na zijn vertrek, aangeeft dat het zes lange jaren geleden is en hij niet in staat is om daarover informatie te verkrijgen terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij tot twee jaar geleden op geregelde basis en ook een maand voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met zijn familie en bijgevolg hiernaar had kunnen informeren; zijn opeenvolgende verklaringen over de mogelijke problemen die zijn familie na zijn vlucht uit Afghanistan gekend zou hebben bovendien niet overeenkomen met elkaar;

(ix) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(x) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;

(xi) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(xii) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker verklaart dat hij anderhalf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 informant werd voor de Afghaanse en Amerikaanse overheidsinstanties en het land moest verlaten nadat zijn vader inzake verzoekers tewerkstelling waarschuwingen kreeg van de taliban.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen over zijn herkomst, zijn profiel, zijn levensomstandigheden en deze van zijn gezin en zijn vluchtrelaas fundamenteel wijzigt ten aanzien van

zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de in Frankrijk (en Bulgarije) aanwezige instanties belast met het onderzoek naar verzoeken om internationale bescherming.

3.3.5.3.1. Vooreerst considereert de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden:

“Zo kan er eerst en vooral op gewezen worden dat uw asielerzoek in Frankrijk werd afgewezen omdat u uw afkomst uit het dorp Bach Khel in de provincie Khost niet aannemelijk had gemaakt. Dat u in het kader van onderhavig verzoek vasthoudt aan uw verklaringen dat u afkomstig bent uit Bach Khel, waar in u tegenstelling tot uw beweringen in Frankrijk – alwaar u verklaarde altijd in Afghanistan gewoond te hebben – slechts gewoond zou hebben tussen 2006 en 2015, plaatst de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen over uw werkelijke achtergrond reeds danig op de helling. De door u afgelegde verklaringen in Frankrijk zijn overigens op geen enkele manier in lijn te brengen met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u in Hari Poor (Pakistan) geboren te zijn (CGVS, p. 4), daar waar u in Frankrijk nog verklaard had in Bach Khel (Afghanistan) geboren te zijn. U legde evenwel geen enkel document neer waaruit blijkt dat u in Pakistan geboren bent en dat u er tot in 2006 gewoond heeft. Wel integendeel, u legde in het kader van onderhavig verzoek dezelfde documenten neer als dewelke u in Frankrijk neerlegde om uw identiteit en uw afkomst te staven. Dit is niet ernstig, temeer daar er aan de authenticiteit van uw taskara, die u zowel in Frankrijk als in België neerlegde, door de Franse asielinstanties geen geloof werd gehecht. Dat u dit identiteitsbewijs nogmaals neerlegt, roept dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen. Uit de beschikbare informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens eveneens dat er aan dergelijke identiteitsdocumenten geen enkele waarde gehecht kan worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u voorts uitvoerig uit hoe u jarenlang naar school ging in Pakistan en er wetenschappen, biologie en chemie gestudeerd te hebben en intussen vijf talen te spreken. Ten aanzien van de Franse autoriteiten beweerde u echter quasi analfabeet te zijn en slechts twee tot drie jaar school gelopen te hebben. U vertelde de Franse autoriteiten niet te kunnen lezen noch schrijven, op uw naam na (persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p. 3, p. 2, p. 5). Voorts, in verband met uw echtgenote en zoon, beweerde u op het CGVS dat ze sinds uw vertrek in Bach Khel verblijven en dat uw vader voor hen zorgt (CGVS, p. 8), maar aan de Franse asielinstanties vertelde u dat uw vrouw sinds uw vertrek in Lakan bij haar ouders woont (persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p. 4). Deze verschillen tussen uw verklaringen in Frankrijk en uw verklaringen in België zijn allerminst aannemelijk en plaatsen een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen.

(...)

Zo verklaarde u op het CGVS dat u slechts de Afghaanse nationaliteit bezit (CGVS, p.3), zoals u ook in Frankrijk had beweerd. Niettemin dient vastgesteld te worden dat u in Bulgarije verklaard had het Pakistaanse staatsburgerschap te hebben (schrijven BGDUB, 12/03/2021).”

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij ten aanzien van de Franse asielinstanties bang was om te vertellen dat hij in Pakistan heeft gewoond en scholing heeft genoten omdat hij vreesde dat hem dan asiel zou worden geweigerd. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming ten allen tijde, gelet op de medewerkingsplicht verankerd in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in het kader van zijn verschillende verzoeken in Europa tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn herkomst, zijn leefomstandigheden en deze van zijn familie, zijn vluchtrelaas en het profiel van zijn vader in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Wat betreft het betoog dat verzoeker bang was om gerepatriëerd te worden naar Pakistan, merkt de Raad op dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de autoriteiten van het onthaalland verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn afkomst, zijn levensomstandigheden of vluchtrelaas te debiteren.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts dat zijn taskara, anders dan de Franse asielinstanties suggereerden, geen vervalsing betreft. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in zijn verzoekschrift

zelf aangeeft dat hij zijn taskara heeft laten opmaken in Afghanistan voor zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Dat verzoeker thans opnieuw diezelfde taskara voorlegt (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1), waarmee hij in Frankrijk zijn herkomst uit het dorp Bach Khel in de provincie Khost wilde aantonen, terwijl hij thans voorhoudt in Pakistan te zijn geboren en te hebben verbleven tot 2006, is dan ook allerminst ernstig en toont eens te meer het gesolliciteerd karakter ervan aan. Bovendien dient er op gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021) blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten, zowel in binnen- als buitenland, tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Met betrekking tot de verblijfplaats van zijn echtgenote, voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hoewel hij heeft verklaard dat zij na zijn vertrek naar Lakan is teruggekeerd, zij nadien naar Bach Khel is teruggekeerd en daar sindsdien nog woont en dat, indien hij dit niet heeft meegedeeld aan het CGVS, dit was omdat hij zich niet bewust was van het belang van deze informatie. De Raad merkt op dat deze uitleg niet kan overtuigen aangezien er tijdens dit onderhoud werd gevraagd waar zijn vrouw en zoon verblijven *sinds zijn vertrek* (administratief dossier, CGVS, p.8). Er kon dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker Lakan had vermeld als aanvankelijke verblijfplaats indien ze daar ook effectief hadden verbleven. Dat hij dit naliet, ondermijnt dan ook wel degelijk zijn algemene geloofwaardigheid.

Aangaande de vaststelling dat hij voor de Bulgaarse autoriteiten heeft aangegeven dat hij over het Pakistaans staatsburgerschap beschikt, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat nationaliteit en staatsburgerschap in Pakistan twee verschillende begrippen zijn die niet noodzakelijkerwijs samengaan, met name dat het staatsburgerschap in Pakistan automatisch wordt verkregen door geboorte in het land, zoals bij hem het geval is, doch dat hij slechts één nationaliteit heeft, met name: de Afghaanse nationaliteit. De Raad merkt evenwel op dat, gelet op het voorgaande, verzoeker geenszins een zicht biedt op zijn werkelijke herkomst. Bovendien laat hij tot op heden na om enig (begin van) bewijs voor te leggen van het feit dat hij in Pakistan zou zijn geboren en aldaar zou hebben verbleven tot 2006, laat staan dat hij over het Pakistaans staatsburgerschap beschikt. De blote *postfactum* verklaring in het verzoekschrift is dan ook niet van aard om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker nog wijst op het feit dat er een lange tijd is verstreken tussen zijn persoonlijk onderhoud voor de Franse asiendiensten en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Het tijdsverloop sinds het persoonlijk onderhoud voor de Franse asielinstanties vormt op zich immers geen afdoende verklaring voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Bovendien heeft verzoeker zelf beslist om na twee verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk, een nieuw verzoek in België in te dienen.

3.3.5.3.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt als volgt:

"Over uw geboortjaar was u evenmin eenduidig. Zo kan erop gewezen worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde dat u geboren werd in 1992 (CGVS, p. 4). Eerder had u ten aanzien van de Franse autoriteiten aangegeven dat u op (...)1370 (= (...) 1991) geboren bent, en in Bulgarije werd 1994 als geboortjaar geregistreerd (zie informatie Dublinprocedures). Op de DVZ gaf u voorts aan dat een religieus document nekanama werd afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk, waarvan u dacht dat het in Afghanistan was gebleven (DVZ verklaring punt 14), maar tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u geen documenten aangaande uw huwelijk te hebben omdat het huwelijk in Khost normaal redelijk traditioneel is, gebaseerd op mondelinge overeenkomsten tussen de families (CGVS, p. 8). Van uw zoon kon u merkwaardig genoeg niet zeggen of hij school liep, omdat u geen dicht contact heeft met hem. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u een maand voor het persoonlijk onderhoud wel degelijk met hem en uw vrouw in contact stond (CGVS, p. 7-8). Ook deze tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen doen vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties."

In zoverre verzoeker kritiek uit op het motief inzake zijn leeftijd, beschouwt de Raad dit als een overtollig motief. Kritiek op overtollige motieven doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt nog in het verzoekschrift dat hij het niet nodig achtte om een document ter staving van zijn huwelijk in te dienen omdat hij dit niet bij zich had. In dit verband beperkt hij zich tot een *postfactum* verklaring die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar waarmee hij niet vermag de vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen toe te dekken. Immers, op de DVZ verklaarde verzoeker nog dat het religieus document 'nekanama' werd afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk en dat hij dacht dat dit in Afghanistan was gebeven (administratief dossier, 'verklaring' DVZ, punt 14). Op het CGVS beweerde verzoeker daarentegen geen documenten aangaande zijn huwelijk te hebben omdat het huwelijk in Khost redelijk traditioneel is en gebaseerd op mondelinge overeenkomsten tussen de families (administratief dossier, CGVS, p. 8).

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij niet op de hoogte is van het leven van zijn zoon omdat het enige nieuws dat hij per bericht ontving uiterst summier was en geen betrekking had op zijn zoons schoolopleiding, betreft dit een uitleg *post factum* die geen afbreuk doet aan dit motief.

Aangaande het beweerde profiel van verzoekers vader, merkt de commissaris-generaal bovendien nog pertinent op als volgt:

"Voorts kan het door u beweerde profiel van uw vader niet in overeenstemming gebracht worden met uw overige verklaringen. Zo legde u tijdens het persoonlijk onderhoud uit dat uw vader heel bestudeerd was en het regime van Najibullah diende wanneer de Sovjets in Afghanistan waren (CGVS, p. 6); jullie hadden een andere mindset, verklaarde u, te beschouwen als eerder links georiënteerd (CGVS, p. 7), opgevoed en liberaal (CGVS, p. 14). Door uw vaders diensten aan het communistisch regime, gezien zijn verleden als invloedrijk figuur in de tijd van het communistisch regime werden jullie door de taliban beschouwd als communisten (CGVS, p. 14). U maakte ten aanzien van de Franse autoriteiten evenwel geen melding van dit politiek gevoelig verleden van uw vader. (...)"

Het betoog in het verzoekschrift dat hij in Frankrijk niet heeft verteld over de diensten van zijn vader aan het communistisch regime in Afghanistan omdat hem dat niet werd gevraagd, kan niet worden aanvaard als afdoende uitleg. Immers, het is aan verzoeker zelf om alle elementen aan te halen die van belang zijn voor zijn vluchtrelaas en dit element is belangwekkend genoeg om spontaan te vermelden.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent de geboortedata en -plaatsen van verzoekers broers in relatie tot de betrokkenheid van verzoekers vader bij het Najibullah-regime is bijkomstig en niet determinerend van aard. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

3.3.5.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn herkomst uit het dorp Bach Khel in de Afghaanse provincie Khost, zijn persoonlijke- en leefomstandigheden, noch deze van zijn familie en het communistische profiel van zijn vader. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn tewerkstelling als informant en beweerde problemen met de taliban in deze voorgehouden regio van herkomst.

Hoe dan ook dient erop gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas als zou hij als informant voor de Afghaanse en Amerikaanse overheidsdiensten hebben gewerkt en hierdoor in het vizier zijn gekomen van de taliban.

Vooreerst dient er op gewezen dat verzoeker ten aanzien van de Franse asielinstanties een geheel ander vluchtrelaas uiteenzette. Daar verklaarde hij immers dat hij op een avond in oktober 2015 in Patara tijdens een reünie onder Pashtouns aan het kaarten was met zijn neef en vrienden – leden van het Afghaanse nationale leger – toen de taliban een aanval lanceerden, waarbij verzoekers neef om het leven kwam. Zelf kon verzoeker zich verstoppen en aan de aanval ontkomen. Drie dagen later kwamen de taliban verzoeker zoeken, waarna hij besloot te vluchten (administratief dossier, map 'Landeninformatie', persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d. 24/01/2017, p. 8-9). Ten aanzien van de Belgische asielinstanties bracht verzoeker het bestaan van deze neef noch dit concrete incident ter sprake. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker ten aanzien van de Franse autoriteiten slechts verklaarde dat hij timmerman was en tafels en stoelen maakte (administratief dossier, map 'Landeninformatie', persoonlijk onderhoud Frankrijk d.d.

24/01/2017, p. 5). Verzoeker verwees daarbij op geen enkele manier naar zijn vermeende spionageactiviteiten.

Verzoeker werpt in het verzoekschrift in dit verband op dat hij in Frankrijk veel schrik had om te vertellen dat hij als informant had gewerkt en hij verwijst tevens naar het feit dat hij dacht dat hij hierover niet moest praten om internationale bescherming te krijgen aangezien hij van mening was dat het enkele feit dat hij Afghaan is hem recht op bescherming zou geven. In dit verband dient opgemerkt dat verzoekers vluchtrelaas thans enkel en alleen gebaseerd is op zijn werk als spion. Dat verzoeker dit element dan zou verzwijgen in Frankrijk omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan en een ander vluchtrelaas zou opdissen, houdt geen steek. Ook de uitleg van verzoeker dat hij in tweede instantie geen relevantie zag in het vermelden van zijn activiteiten als informant, is niet ernstig te noemen en gaat zelfs rechtstreeks in tegen zijn hieraan verbonden vrees bij terugkeer. Dit klemmt des te meer daar verzoeker ook op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn rol als informant. Hij verklaarde daar slechts chauffeur te zijn (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 12) en dat hij mensen vervoerde van de Pakistaanse grens naar Khost Bazar en dat hij omwille hiervan problemen kreeg met de taliban (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.). Gevraagd of hij gewerkt heeft voor Afghaanse overheidsinstanties of ermee in contact is geweest, antwoordde verzoeker bovendien dat dit niet het geval was (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.). Dat verzoeker pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde voor de Afghaanse overheid gewerkt te hebben en informatie gaf aan burgerlijke en militaire leiders en autoriteiten (administratief dossier, CGVS, p. 4) én aan de Amerikanen, de legercommandanten en aan de ministers en parlementsleden van Khost provincie (administratief dossier, CGVS, p. 17), ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband. Geconfronteerd met deze discrepantie in zijn verklaringen, verklaarde verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verteld zou hebben dat hij de aard van zijn job later zou vrijgeven en dit zou bespreken in zijn tweede interview (administratief dossier, CGVS, p. 19). Uit lezing van de notities van het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, die verzoeker zonder voorbehoud heeft ondertekend, kan dit evenwel geenszins worden opgemaakt. Hoewel verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS weliswaar gewag waakte van het feit dat hij zijn verklaringen wilde verfijnen op enkele punten, gaf hij aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen behoudens dat het een beetje kort was en dat hij verklaringen over zijn familie wil verfijnen, alsook dat hij zijn drie hoofdproblemen slechts zeer kort heeft uiteengezet (administratief dossier, CGVS, p. 3), hierbij verwees hij evenwel niet expliciet naar zijn tewerkstelling als informant, hetgeen nochtans het hoofdelement in zijn vluchtrelaas betreft.

Verder wordt er in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt:

"Dit kan bovendien verder onderbouwd worden door een aantal bevreemdende elementen in uw verklaringen. Zo kan er gewezen worden op de vaststelling dat u geenszins overtuigende beschrijvingen kon geven van uw activiteiten als informant. Gevraagd naar de profielen van de personen die u bespiedde, antwoordde u dat het meedogenloze en wrede profielen betrof, van taliban die invloed hadden, zonder dit verder te concretiseren (CGVS, p. 8). Over de aard van de informatie die u gaf, was uw antwoord evenmin bevredigend. Zo haalde u een lokale talibanbijeenkomst aan waaraan twaalf personen deelnamen, en waarover u drie à vier dagen informatie verzamelde. Gevraagd naar waarover de raad ging, zei u dat het ging over de planning van aanvallen en strategie, maar kon u niet verduidelijken over welke aanval het dan ging (CGVS, p. 16-17). U kon voorts geen enkele van de veertien of vijftien talibanstrijders over wie u informatie aan de Afghaanse overheid gaf bij naam benoemen (CGVS, p. 15). Gelet op uw beweerde tewerkstelling als informant allerminst aannemelijk. Verder gaf u redenen op waarom u als informant aan de slag ging die niet in lijn liggen met elkaar. Enerzijds beweerde u geld nodig te hebben om uw familie te onderhouden en in ruil voor de risicovolle taak van informant geld te krijgen dat u nodig had (CGVS, p. 4, p. 7), anderzijds stelde u zelf dat uw familie well off en begoed was (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstelling verklaarde u het geld wel te hebben gekregen, maar de job meer te hebben gedaan uit liefde voor het land, uit patriotisme (CGVS p. 19). Dit komt weinig aannemelijk over. Gevraagd naar uw collega's verwees u voorts naar Zabee Zadrán aan, een vriend op wie u het meest vertrouwde (CGVS, p. 9, p. 18). Hij werd gemarteld en vermoord door de taliban, naar u vernam via uw schoonzus toen u in de Europese Unie zat. Hoe zij aan het nieuws kwam, kon u echter niet vertellen (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u wist dat de taliban hem hadden gedood, verklaarde u dat het op YouTube staat en gemakkelijk terug te vinden was (CGVS, p. 10). U werd bijgevolg tot twee keer toe uitgenodigd om de link naar het YouTube-filmpje door te sturen, doch het Commissariaat-generaal heeft tot op heden nog niets in dit verband mogen ontvangen. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw tewerkstelling nogmaals."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift in dit verband niets te willen toevoegen aan zijn verklaringen, behalve dat hij ze handhaaft. Hij meent voorts dat het niveau van de eisen van het CGVS te hoog zijn voor gebeurtenissen die zich meer dan zeven jaar geleden hebben voorgedaan. In dit verband merkt de Raad op dat het tijdsverloop sinds de beweerde feiten geen afdoende verklaring vormt voor de vage en ongeloofwaardige verklaringen. Gezien de activiteiten als informant die verzoeker aanhaalt een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kan er redelijkerwijze verwachten worden dat hij hier doorleefd en gedetailleerd over zou kunnen vertellen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. Er wordt daarnaast herhaald dat verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij in Frankrijk twee asielprocedures doorlopen heeft, het feit dat de gebeurtenissen van lang geleden dateren, is aan zijn handelen te wijten en kan hij niet tegenwerpen als reden om zich niet alles meer precies te herinneren.

Waar verzoeker nog opmerkt dat indien hij de namen van de taliban niet kende, dit komt doordat zij elkaar bij bijnamen noemen en vaak gemaskerd zijn en derhalve moeilijk te identificeren, dient vastgesteld dat hij zich bedient van een *postfactum* verklaring die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure (administratief dossier, CGVS, p. 15) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij geen afbreuk vermag te doen aan voormelde pertinente vaststellingen.

In zoverre verzoeker wat betreft de YouTube-video opwerpt dat hij heeft geprobeerd om deze te vinden maar deze waarschijnlijk is verwijderd, komt hij opnieuw niet verder dan een blote *postfactum* bewering die geen ander licht kan werpen op de pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Tot slot relateert ook verzoekers desinteresse in de evolutie van zijn problemen en zijn tegenstrijdige verklaringen in dit verband de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In dit verband staat in de bestreden beslissing nog op goede gronden te lezen als volgt:

"(...) Gevraagd naar incidenten die plaatsgevonden zouden hebben na uw vertrek, verklaarde u dat het zes lange jaren geleden is en u niet in staat was om er informatie over te krijgen (CGVS, p. 14). Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u tot twee jaar geleden op geregelde basis en ook een maand voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met uw familie (CGVS, p. 8) en bijgevolg hiernaar had kunnen informeren. Bovendien had u tijdens uw interview op de DVZ nog verklaard dat uw belagers twee jaar voordien nog eens naar uw huis waren gegaan en aan uw vader gevraagd hadden waar u was (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Dat uw opeenvolgende verklaringen over de mogelijke problemen die uw familie na uw vlucht uit Afghanistan nog gekend zou hebben niet overeenkomen met elkaar, ondermijnt uw verklaringen over uw beweerde problemen in Afghanistan nogmaals."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.3.5.3.4. Gelet op het voorgaande kan allerminst geloof worden gehecht aan verzoekers thans voorgehouden vluchtrelaas als zou hij als spion door de taliban worden geïdentificeerd en hierdoor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

3.3.5.4. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij Afghanistan in 2016 heeft verlaten. In zijn verzoekschrift wijst hij erop dat hij hierdoor een duidelijk westerse stijl heeft in zijn fysieke voorkomen, dat hij zich heeft geïntegreerd in België waarbij hij zich de westerse cultuur en 'mores' eigen heeft gemaakt. Hij merkt tevens op dat hij zijn godsdienst niet meer zo ijverig als vroeger belijdt. Verzoeker wijst er op dat hij het doelwit kan zijn van opstandelingengroepen omdat hij als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden. Verzoeker voert te dezen nog aan dat de kans op vervolging door de taliban zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is gezien de strikte interpretatie van de sharia en dat een jonge verwesterde Afghaanse onderdaan zoals hij, een zeer groot risico loopt vervolgd te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit

van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van ‘godsdiens’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdiens’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspannt om zich aan te passen toch een godsdiens of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de

Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p. 81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "geldende normen" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Betreffende zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering citeert verzoeker in het verzoekschrift uit de volgende verslagen: NANSEN "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van oktober 2021; UNHCR "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van 16 december 1998; UNHCR "Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection" van 6 november 2002; UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018; EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van 2 september 2020; Danish Refugee Council, "Tilbagevendende til Afghanistan" van oktober 2017; F. STAHLMAN "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen" van 2019; Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to 14 Afghanistan" van april 2016; Asyls "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul" van augustus 2017; N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home" van 16 november 2016; F. STAHLMAN "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A" van 28 maart 2018; Security Council "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant 21 to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan" van 5 oktober 2016; C. GLADWELL "No longer a child: from the UK to Afghanistan" van 2013; InfoMigrants "Un porte-parole Taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront 'traduits en justice'" van 31 augustus 2021; Mixed Migration Center "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees" van januari 2019; EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017; F. STAHLMAN "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen" van 2019; C. DAUVERGNE "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion" van 2016; UNHCR GUIDELINES "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention" van 28 april 2004; UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2019; EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van 2 september 2020; Save the Children "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees" van 2018; B. ROGGIO "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'" van 10 juni 2020; UNHCR, "Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition" van 23 december 2004; UNHCR Guidelines on International Protection, "Membership of a particular social group" van 7 mei 2002; Asyls "Afghanistan COI Repository" van september 2021; L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" van 2013; L. SCHUSTER en N. MAJIDI "Deportation Stigma and Re-migration" van 2015; Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van april 2016; NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw" van 2020; E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans" van 2017; N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications" van 2016; Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence" van 1 september 2021; EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note" van december 2020.

3.3.5.4.2. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie

geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of*

individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verweerder in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

3.3.5.4.3. *In casu* betoogt verzoeker, die momenteel 31 jaar oud is, dat hij zich casual kleedt en nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, dat hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt.

Inzake de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering, stelt verzoeker dat hij gedurende zijn verblijf in België zijn integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en de westerse gewoontes, alsook dat hij zijn godsdienst niet meer zo ijverig belijdt. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2015 en sinds 2016 in Europa verblijft, eerst vijf jaar in Frankrijk, even in Spanje en sinds januari 2021 in België. Verzoeker heeft verklaard dat hij de taliban vreest omdat hij iemand is met een democratische mindset en liberale gedachten en zich ongerust voelt wanneer zijn persoonlijke vrijheden worden aangetast. Verzoeker heeft van kort na zijn geboorte tot in 2006 in Pakistan gewoond met zijn familie.

De Raad wijst erop dat het loutere feit dat verzoeker zich thans goed geïntegreerd heeft in België, hij hier geen Afghaanse traditionele kleding draagt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt, niet volstaat om te concluderen dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging. Wat betreft verzoekers bewering dat hij zijn godsdienst niet meer zo ijverig belijdt, blijkt uit zijn verklaringen zowel op de DVZ als op het CGVS dat hij zelf aangeeft nog een praktiserend soennitische moslim te zijn (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 9; CGVS, p. 3). Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoeker de ramadan nog steeds volgt (CGVS, p. 20).

De Raad wijst er voorts op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 25 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat hij als volwassen man, na een verblijf van zes jaar in Europa, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat hij van kort na zijn geboorte tot in 2006 in Pakistan woonde met zijn familie, maar verzoeker heeft dit element niet vermeld als reden waarom hij anders bekeken zou worden in Afghanistan. Integendeel, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn terugkeer samen met zijn familie naar Afghanistan zonder problemen verder kon leven, er een huis en familie had en werk vond (CGVS, p. 5), in het begin was het een probleem om snel te integreren, maar later settelden ze zich (CGVS, p. 6).

Over verzoekers "mindset" en liberale gedachten geeft hij in het verzoekschrift geen enkele uitleg, zodat dit gegeven niet geconcretiseerd wordt. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij reeds met deze "mindset" en gedachten in Afghanistan heeft geleefd maar op de vraag of de taliban hem al persoonlijk hadden lastig gevallen om die reden, antwoordde hij niet bevestigend (CGVS, p. 14). Hierbij komt dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat kan worden getwijfeld aan verzoekers algehele geloofwaardigheid, gezien hij in Frankrijk geheel andere verklaringen heeft afgelegd en gezien er ernstig kan worden getwijfeld aan het profiel van zijn vader.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich door zijn verblijf in Europa een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad nr. 228 224 van 30 oktober 2019, nr. 245 004 van 27 november 2020, nr. 236 785 van 11 juni 2020 en nr. 232 252 van 5 februari 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke omstandigheden in deze zaken identiek zijn aan de zijne.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de weblink vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung waarnaar in het artikel van informogrants.net wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Met name werd specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of zijn regering Afghanistan die geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, zouden terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan naar Afghanen die geen criminele feiten hebben gepleegd.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *sharia* door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker er nog op wijst dat teruggekeerde Afghanen het slachtoffer kunnen worden van geweld vanwege hun gemeenschap, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door de Afghaanse gemeenschap zou worden gestigmatiseerd, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

3.3.5.5. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft verzoekers taskara kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punt 3.3.5.3.

De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden als volgt:

“De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Betreffende de taskaras van uw grootvader en vader kan er verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er aan Afghaanse identiteitsdocumenten maar weinig waarde gehecht kan worden. De enveloppe getuigt enkel van het feit dat u in 2018 een zending ontving uit Afghanistan in 2018. Aan de post-it waarop het privénummer van ambassadeur in Frankrijk zou staan, kan geen enkele waarde gehecht worden. Niet alleen kan er opgemerkt worden dat, ofschoon u verklaarde dat uw vader de vrouw van de ambassadeur kende, u noch de naam van de ambassadeur herinneren, noch de naam van zijn vrouw (CGVS, p. 13, p. 18-19), ook blijkt uit niets om wiens telefoonnummer het gaat, wanneer het genoteerd werd, door wie het genoteerd werd en in welke omstandigheden dit gebeurde”.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn beweerdde activiteiten als informant voor de Afghaanse en Amerikaanse overheidsinstanties, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een blokkering van de hulp door internationale actoren heeft gezorgd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. In deze kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin faalt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan vanaf 2006 in het dorp Bach Khel, in de Afghaanse provincie Khost heeft verbleven, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen

bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET